

Гръмко „ура“ процъпи училищния дворъ, прехвъркна презъ оградата и залѣ цѣлия градъ. Гражданитѣ се спогледаха смаени. Никога до сега тѣ не бѣха чували радостъ срѣдъ зима въ училището.

— Ура-а-а, на моя учителъ! — извика Милко и се спусна заедно съ по-големитѣ ученици, та дигнаха и понесоха на ржце учителъ Ненко. Всички ученици викаха тъй силно, че стъклата на прозорцитѣ въ цѣлия градъ дрънкаха.

А учителъ Ненко, носенъ на ржце, ронѣше сълзи отъ радостъ...

Следъ това учителъ Милко раздѣли ученицитѣ на две групи и започна да ги командва. Ученицитѣ се забиха съ снѣжни топки, а той помагаше ту на едната, ту на другата страна, винаги на по-слабата...

И такъвъ смѣхъ, викъ и радостъ гърмѣше въ училището, въ училищния дворъ и околността, каквито не бѣха чувани отъ направата на това старо училище.

Другитѣ учители се смаяха. До сега тѣ не позволяваха на ученицитѣ си да пипнатъ снѣга съ ржка, а тоя младежъ учи децата да се биятъ съ снѣжни топки и дори самъ се бие съ тѣхъ...

Главниятъ учителъ заповѣда да удрятъ звънеца за вжтре. Децата припнаха като подплашени пилци къмъ училището. Учителъ Милко спре своитѣ ученици, нареди ги въ една редица, затича предъ тѣхъ чакъ до горния край на училищния дворъ. Ученицитѣ тичаха следъ него единъ следъ другъ и, скоро направиха голѣмо колело на снѣга.

Главниятъ учителъ не се стърпѣ, отиде при тѣхъ и доста сърдито каза на учителъ Милко предъ ученицитѣ му:

— Какво правите тукъ?... Звънецътъ удари за учене!

— Но ние учимъ и тука, — отговори съ усмивка Милко. — Ето, това лисиче колело, което направихме е окръжностъ. Сега ще направимъ диаметъра на тая окръжностъ, — и той тръгна предъ ученицитѣ, а тѣ следъ него и пресѣкоха колелото по срѣдата.

— А после ще научимъ още много нѣща тукъ на снѣга...

Главниятъ учителъ наведе глава посраменъ.

Учителъ Ненко хвърчеше отъ радостъ. И когато следъ